

Merel (pseudoniem): 'Dood de tijd nu mijn kind dood is' Een boek over het grote loslaten. Uitgeverij Free Musketeers, Zoetermeer 2011. ISBN 9789048404223 (Zwangerschapsproblemen/ ED) Zie ook: www.freemusketeers.nl

Soort boek/zieke stijl:

Dagboekfragmenten van Merel vanaf 14 mei 1997 tot en met 15 mei 2007 waarin zij beschrijft hoe zij zwanger werd van 'Dagpouwoog', haar dochter die een week voor de uitgerekende datum dood ging in haar buik.

Ze beschrijft hoe ze de zwangerschap heeft ervaren, de bevalling, de periode erna, de pogingen om weer zwanger te worden, de geboorte van zoon Olaf in 1998 en wat daaraan vooraf ging. Ze eindigt het boek in 2007 wanneer er nog twee kinderen geboren zijn. Daarbij beschrijft ze hoe ze omging met emoties, angsten, verdriet, hoop, reacties uit de omgeving, wat haat gesteund heeft, wat ze moeilijk vond. Hoe Klaas en zij rouwden en weer probeerden zwanger te worden. Boek van 146 pagina's.

Flaptekst: 'Op het moment dat mijn kind overleed in mijn buik, na 41 weken zwangerschap, vroeg ik me af wat andere moeders deden om hun tijd te doden. Ik had geen ooievaar in de tuin, geen wandelwagen op het terras, geen wandelingen in de zon. Ik had tijd genoeg, maar ondernam helemaal niets. Ik las veel boeken over gevoelens, maar wat andere moeders nu de hele dag deden was mij niet duidelijk. Ik besloot daar een boek over te schrijven, want ondanks alle belangstelling die ik kreeg, voelde ik mij voor het eerst in mijn leven heel alleen.'

Over de schrijfster:

Merel (1965) groeide op in Duizel, een dorp in de gemeente Eersel bij Eindhoven. Ze woont samen met partner Frank en drie kinderen en werkt in een lab.

Wat viel op:

Hoe pijnlijk en verdrietig het is om een baby te moeten verliezen. Hoe Merel daarna weer zwanger wil worden en hoe lang het dan duurt voordat dat het geval is. Gelukkig wordt aan het eind van het boek beschreven hoe Merel met drie kinderen naar het grafje van Dagpouwoog gaat.

Citaten:

Pag.9: Zaterdag 18 mei 1997: 'Het voelt wat vrediger. We hebben afscheid genomen. Vandaag ga je voorgoed weg. Dagpouwoog. Eerst nog naar het mortuarium en dan echt weg, begraven. Wat een verdriet, mama heeft zware borsten en dat komt, omdat er voeding voor je is. Meisje wat mis ik je dan.'

Pag.49: 'In Almere zijn ook twee moeders met een doodgeboren kindje (meisjes). Ik wil met hen praten. Ik hoorde het via iemand die een steen wilde verkopen.'

Pag.61: 'Vandaag naar de gynaecoloog. De eierstokken zijn erg rustig, wat betekent dat er geen menstruatie op komst is. Ondanks dat ik het wel wist, ben ik toch teleurgesteld. Verdorie, waarom moet het allemaal zo lang duren.'

Pag.96: 'Net belt Berna op. Allebei niet zwanger. Dat praat gemakkelijker voor beiden.'

Recensies/Extra: